

Test

domboldalunkon zöld ág pörkölődik
bogyóvér-csöppök elfeketednek
hűl a föld hamuban
hazatérő lelkek kiáltoznak
valami test után

ne hallgass ne nézz oda
ezek képek ezt nem látod
papírra festett lángok
ez a hamu nem igaz
húzz magadra takarónak

Évszak

zöld ág merül még
már őszi ég kékjébe
hintálja hegy-völgy erdő magát
alakoskodik vagy élvezi valóban
ekkorá rongyrazó előtt le le
a dicsőség is övé
nemcsak a győzelem

KALÁSZ MÁRTON

Ércjelző rózsá

Most még arravaló,
jelezzé az elképzelt ércet:
váljék kékké, gutaütéses
szirmúvá! Síkon nagy ütés,
s megszűkül az érc-ér a mélyben.
Szél fúj, majd lezuhog a tél —
még mielőtt,
édes, e szép vértódulás

s halványulás
bűvkörébe visszalépne a kucsmás,
s magának
vadmadár-vonulás irányát
nézve szórakozottan
e rózsát
letépné.

Emlékezés, múlt időben

*Nem röhögsz velük. Jó,
kidobnak.
A pocsolyába kihajítanak.
A fönti zuhogásba; a gyér lámpafénytől
balra vagy jobbra. Mindegy —
ott nincs háború, s nem vagy
katona.
Nem kell összeszednünk
a csörrenő
fegyvert, sisakot, gázálarctokat.
Föltápáskodhatsz a
sötétben úgy is.
Nem kell vizsgálgatnunk a képedet,
átmásznod később némán
a falon —
hol megláthatnák
föld-foltos
ruhádat.*

Vers

*Azt az egyet így megtanulni?
Volt reménytelenebb
vállalkozás is. Ma még épp csak
súrolt, kezdeni? Egyetlen erényed
már akár tündökölhét —
mindig jól tudtál csöndben ülni
s kivárni. Tán világ-zörrenve
fejbe se csaphat. Az egész olyan —
könnyen lehetséges s való-
színű: mint ahogy korábban egyszer
elgondoltad! Titokzatos hidegben
kint volnál, egyre szebb gondolatok
pőre rajként rajzanának fejedben;
s bágyadt, de színes ajzottságban el-
feledkeznél lassan: mért s
kire vársz...*